

Spanieland og Myklegård

Spanieland og Myklegård,
de ligge så langt af lede;
de herrer de sende hverandre bud,
deraf så yppes deres vrede
De edelige sønner og de rige.

2. Det var Knud af Myklegaard,
han taler til broder sin:
“Og du skalt fare til Spanieland
og føre did sendebreve mine.”

3. Meldte det Peder lille Benetiktsøn
– han var så vis en mand:
“Så vist kommer jeg her aldrig mere,
drager jeg til fiendeland.”

4. “Skal jeg, allerkæreste broder, bortfare
med bud og brevene dine;
det vil jeg for sanden sige,
jeg kommer her aldrig igen.”

5. Posen tog han på sin bag
og pilegrimstav i hænde;
så red han til det færgested,
som ingen mand hannem kende.

6. Det var på en tredie pinsedag,
de løbe ud af den minde;
det var anden juledag,
Vorherre dem havnen sende.

7. De kasted deres anker ud for bord
alt på den spanske sand;
det var Peder lille Benediktsøn,
han tren der først på land.

8. Midt udi den borgegård
der aksled han sit skind;
så går han i højeloft
for Spanielands konning ind.

9. “Hil sidde I, Spanielands konning,
alt over Eders brede bord,
I tage nu mod disse lønnebrev,
Eder sendes fra Myklegård.”

10. Det var Spanielands konning,
der han de lønnebrev så,
så tog han ud den liden kniv,
skar dennem i stykker små.

11. Meldte det Peder lille Benediktsøn
– han stod der lidet fra:
“Hvad stod udi de breve skrevet,
medens de ikke læses må?”

12. “Ikke tør du spørge om tidende ny,
de breve ere dig ikke bedst;
såmænd ved Peder lille Benediktsøn,
du est en kendter gæst.”

13. “Syv tønner af det hvide sølv
dem skatted din fader fra mig;
men otte tønner af det røde guld
vil jeg ikke have for dig.”

14. “Jeg var mig så lidet et barn
forinden min fostermoders arm;
men jeg det aldrig hørte,
min fader gjorde Eder harm.”

15. “Hør du, Peder lille Benediktsøn,
haver du ej føre det hørt:
At det skal grisen gælde,
som gammelt svin haver brødt?”

16. Toge de Peder lille Benediktsøn,
fulgte hannem på grønne vold,
så hugge de hannem hovedet fra
alt over hans eget skjold.

17. Det var Peder lille Benediktsøn,
han bukker under blanken sværd:
”Såmænd lever Knud af Myklegård,
han hævner forvist min færd.”

18. Og det stod så udi vinter
og så udi otte år,
førend der kom bud fra Spanialand
og ind til Myklegård.

19. Det var Knud af Myklegård,
sidder over sit brde bord;
så meget kom hannem i hu og sinde,
han tænkte på Peder lilles ord.

20. Og han lader byde over alt sit land,
både over læg og lærd;
end fik han syv tusinde mand,
som bære kunne brynje og sværd.

21. Vunde de op deres silkesøj
så højt i forgyldene rå;
så sejled de til Spanieland
fast mindre end måneder to.

22. Vægteren stander på højen mur,
han vinker ud over de strande:
“Her kommer sejlend’ de orlogsskibe,
som føre forgyldte brande*.”

*brande: fløgg, vimplar

23. “Kommer her sejlend’ de orlogsskibe
og flere, end du kan nævne,
forvist er det Knud af Myklegård
sin broders død at hævne.”

24. Og det var Spanielands konning,
han råber over al sin gård:
“Vel op, alle mine gode hofmænd,
her er en fjende så hård.”

25. “Høre I det, mine ærlige mænd,
I drage på brynje uden fals;
I stride mod Knud af Myklegård,
han er så hård en hals.”

26. Det var Knud af Myklegård,
han styrde sin snekke udi havn;
hannem fulgte efter syv tusinde mænd,
så vide går deraf savn.

27. Det var Spanielands konning,
han ganger hannem straks imod;
hannem fulgte femten tusind hofmænd
i jern fra hånd til fod.

28. Fægted de dennem i dage,
de fægted i dage to;
ene stod Knud af Myklegård,
hans folk var falden hannem fra.

29. End varde han sig for kongens mænd,
han varde dem for sig alle;
ligesom løv mod vinters tid
så monne de for hannem falde.

30. Ud kom løbende jomfru Dagmar,
hun gav så ondt et råd:
“Slå I straks løs den vilde bjørn,
da bliver Knud vist hans bråd.”

31. Det var Knud af Myklegård,
han stod i brynje hin tunge:
"I lade det aldrig til Danmark spørges,
I bede* mig med Eders hunde."

32. Toge de Knud af Myklegård,
lode hannem i bolten slå;
i morgen føre de ham foroven slot,
de hugge hannem hovedet fra.

33. Det var Knud af Myklegård,
han bukker under skjold så rød:
"Såmænd lever Benedikt Knudsøn,
da hævner han vist min død."

34. Det stod så den vinter igennem,
den sommer kom så blide;
så fast længtes Benedikt Knudsøn,
at han det ikke måtte vide.

35. Og der kom tidende hjem til lande,
– de vare ikke alle lige gode:
"Slagen er Knud af Myklegård,
og ingen byder for hannem bod."

36. Det var Benedikt Knudsøn blev vred,
lader væbne så mangan mand;
så sejler han med snekker tolv
så frit til Spanieland.

37. Der de komme udi den havn,
som dennem lyster helst at hvile,
Benedikt tager sine pilegrimsklæder,
bad dennem en liden stund dvæle.

38. "Her sidde I, alle mine gode hofmænd,
så stille forinden skibsbord,
medens jeg går til Spanielands konge
at tale med hannem et ord."

*beide: at beita (vit kvøða: beide)

39. "Hil sidde I, gode jomfru Dagmar!
hin væne og hin skønne;
ville I låne en pilgrim hus?
Herre Gud han Eder det lønne."

40. "Haver du været til tinge,
og haver du været til stævne,
haver du hørt, at Knuds sønner
de ville deres faders død hævne?"

41. "Alt haver jeg været til tinge og stævne
og hørt der tidende fra;
Knuds sønner kunne ikke føre krig,
thi de ere alle så små."

42. Hun løfted op hans pilegrimshat
og så hans silkehue,
"Det du siger dig en pilegrim at være,
det monne du for mig ljuve."

43. "Ikke er jeg en pilegrim,
det kan så lidet due;
jeg er Eders kæreste søstersøn,
jeg er Knud Pårs af Ty."

44. "Est du allerkæreste søstersøn min,
en hertugsøn bold og rig,
den brune mjød og den klare vin
den lader jeg skænke for dig."

45. "Ikke da skalt du skænke for mig,
derom så ville vi kaste;
hvad terningen sig begive vil,
skal ingen af os laste."

46. De legte skaktavl, de ædelinge både,
de terninger faldt Bentit fra:
"Hør I, stolte jomfru Dagmar,
mig bør at skænke gå."

47. Han skænkte mjød, og han skænkte vin,
gav nok enhver og alle;
drukne så bleve de kongens hofmænd,
og søvnen monne på dem falde.

48. Det var Benedikt Knudsen,
han lakker ud ad de strande;
han råber og vinker ad danske mænd,
at de skulle lægge til lande.

49. Det var Benedikt Knudsøn,
han ind ad døren tren,
det var Spanielands konning,
han stander hannem op igen.

50. “Hør du, Benedikt Knudsøn,
og vilt du lade mig leve,
hin væne jomfru Dagmar, min datter,
og hende vil jeg dig give.”

51. “Hin unge Dagmar, ihvor hun er,
og hende kan jeg vel få;
det var min fader og farbroder,
som du ihjel lod slå.”

52. Først vog han Spanielands konning
og så hans gode hofmænd;
“I stande op, unge jomfru Dagmar,
følger mig til Danmark hen.”

53. Så tog han alle de døde kroppe,
lagde dennem i sorten jord,
så gerne fulgte han jomfru Dagmar
alt hjem til Myklegård.

54. Benedikt tjente så høvisk en ridder,
han ville hannem ikke svige,
hannem gav han unge jomfru Dagmar;
de drukke deres bryllup tillige.

Sum í Danske kæmpe- og folkeviser, men
okkurt sum kvøðið verður í Eysturoy. jd.